

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

КОНСПЕКТ ЛЕКЦІЙ

з дисципліни

“ФІНАНСИ, ГРОШІ ТА КРЕДИТ”

для студентів спеціальності

6.030601 «МЕНЕДЖМЕНТ»,

з подальшою можливістю навчання

за спеціалізацією 7.03060101 «Менеджмент організації і

адміністрування»

всіх форм навчання

ЧАСТИНА 2

2014

Конспект лекцій з дисципліни «Фінанси, гроші та кредит» для студентів спеціальності 6.030601 «МЕНЕДЖМЕНТ», з подальшою можливістю навчання за спеціалізацією 7.03060101 «Менеджмент організації і адміністрування» всіх форм навчання. Частина 2 / Укладачі: к.е.н., доц. О.Ф.Андросова, старший викладач О.В.Шестопалова Запоріжжя: ЗНТУ, 2014. - 44 с.

Укладачі: к.е.н., доц. О.Ф. Андросова О.В.Шестопалова,
старший викладач кафедри «Фінанси і кредит».

Рецензенти: Рецензент: к.е.н., доц. І.І. Куриленко кафедри
«Маркетингу»

Відповідальний за випуск:
Ж.К. Нестеренко, к. е. н., професор кафедри «Фінанси і кредит».

Затверджено
на засіданні кафедри «Фінанси
і кредит»
Протокол №10 від 20.062014

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
ТЕМА 1. Сутність і функції грошей.....	5
1.1. Походження грошей.....	5
1.2. Види грошей.....	8
1.3. Функції грошей.....	13
ТЕМА 2. Грошовий обіг і грошова маса.....	17
2.1. Характеристика і структура грошового обороту.....	17
2.2. Форми грошового обороту.....	18
2.3. Форми безготівкових розрахунків та способи платежу між підприємствами.....	20
2.4. Закон грошового обігу.....	22
2.5. Грошова маса та її показники.....	23
2.6. Регулювання грошової маси.....	26
ТЕМА 3. Грошовий ринок.....	28
3.1. Структура і суть грошового ринку. Об'єкти й суб'єкти....	28
3.2. Характеристика облікового ринку та його особливості....	30
3.3. Характеристика міжбанківського ринку. Операції на міжбанківському ринку.....	31
ТЕМА 4. Грошові системи.....	33
4.1. Поняття та елементи грошової системи.....	33
4.2. Еволюція грошових систем.....	35
ТЕМА 5. Інфляція і грошові реформи.....	39
5.1. Сутність і види інфляції.....	39
5.2. Наслідки інфляції та антиінфляційна політика.....	42

ВСТУП

Становлення і розвиток в Україні ринкової інфраструктури докорінно змінюють економічне, інформаційне і правове середовище функціонування фінансів, грошей та кредиту, фінансів підприємств, сутність їхньої фінансової діяльності.

Фінанси, гроші та кредит є основою фінансової системи країни. Фінансовий стан підприємств суттєво впливає на фінансове становище країни в цілому.

Вихід України з тривалої економічної кризи безпосередньо пов'язаний з поліпшенням фінансового стану суб'єктів господарювання в усіх сферах діяльності, всіх форм власності.

За цих умов необхідна сучасна, адекватна ринковій економіці, організація фінансової діяльності кожного підприємства.

Активне використання фінансів, як інструменту впливу на зростання ефективності виробництва і прискорення соціально-економічного розвитку держави вимагає детального розгляду суті таких складних економічних категорій, як фінанси, гроші та кредит. Особливо актуально ця проблема буде впродовж періоду формування ринкового середовища в Україні, яке вимагатиме узгодження основних принципів національної економічної моделі зі світовими, що відпрацьовувались на практиці сторіччями. Насамперед це стосується вироблення наукових і практичних підходів, які б дали можливість чіткого трактування і застосування економічних категорій державними інституціями і суб'єктами господарювання у ринковому середовищі.

ТЕМА 1. СУТНІСТЬ І ФУНКЦІЇ ГРОШЕЙ

1.1 Походження грошей

1.2 Види грошей

1.3 Функції грошей

1.1 Походження грошей

Гроші посідають значне місце у ринковій економіці. Вони забезпечують життєдіяльність кожної з ринкових структур, сприяють подальшому розвитку процесу суспільного відтворення матеріальних та нематеріальних благ, їх виробництву, обміну, розподілу та споживанню. Грошові відносини є найскладнішим елементом ринку. Вивчення сутності грошей, функцій, що виконують гроші, аналіз їхнього розвитку та, впливу грошей і грошової політики на стан економіки здійснює грошова (монетарна) теорія, яка є складовою загальної економічної теорії. Економічна ж теорія, як наука, виникла завдяки аналізу грошових відносин.

В економічній літературі розглядаються два підходи до походження грошей: раціоналістична та еволюційна концепції.

Перша пояснює походження грошей як підсумок угоди між людьми, які впевнились у тому, що для руху вартості гостей в міновому обороті необхідні спеціальні інструменти. Згідно з другою – гроші з'явилися в результаті еволюційного процесу, який поза волею людей призвів до того, що деякі предмети виділилися із загальної маси і посіли особливе місце.

Гроші виділилися з товарного світу і протистоять йому. Якщо товари знаходяться в сфері обігу тимчасово, то гроші є постійним її учасником.

Гроші, що розвинулись з товару, продовжують залишатися товаром, який відрізняється від всього іншого товарного світу своїми специфічними властивостями.

Будучи особливим товаром, гроші можуть виразити вартість в ціні як звичайний товар. Вони виражають всю нескінченну різноманітність товарів у вигляді фіксованих мінових пропорцій. На них впливають ринкові умови і держава. В грошах виражає свою вартість будь-який товар і з них можна придбати коли завгодно і які

завгодно продукти праці. Будучи товаром товару, гроші виступають як загальний товар.

Загальний товар – категорія національної економіки. У світовому господарстві загальний товар має відповідну форму існування як універсальний товар. Сфера діяльності грошей поширюється на світовий ринок.

Перша форма – проста, або випадкова форма вартості властива низькому рівню розвитку продуктивних сил. При натуральному господарстві надлишок продукції виникав лише періодично, час від часу. Товари, які вироблялися в надлишку, випадково змінювали свою вартість через посередництво іншого товару (наприклад, одна вівця дорівнювала одному мішку зерна). Мінова вартість при такому обміні могла часто змінюватися в часі і просторі. Однак вже в цій простій формі вартості були закладені основи майбутніх грошей.

Повертаючись до нашого прикладу, для скотаря вівця важлива не як споживча вартість, а як вартість, що виявляється тільки на ринку. Йому потрібна споживча вартість зерна. На ринку товар (в даному випадку вівця) шукає свого антипода і грає активну роль, бо скотар прагне знайти зерно в обмін на свій товар. Зерно служить формою вартості вівці, тобто пасивно відображає суспільну працю витрачену на вирощування вівці. Отже, зерно стає зовнішнім проявом суспільної праці, тобто еквівалентом, і знаходиться в еквівалентній формі вартості.

Еквівалентна форма вартості має наступні особливості:

- споживча вартість товару-еквіваленту (зерна) служить формою прояву своєї протилежності – вартості товару (вівці);
- індивідуальна праця, витрачена на виробництво товару-еквіваленту (зерна), виражає свою протилежність – суспільну працю;
- конкретна праця, закладена в товарі-еквіваленті (зерні), служить формою прояву абстрактної праці.

Друга форма - розгорнута форма вартості. З подальшим розподілом праці і зростанням виробництва все більше продуктів – товарів надходить на ринок. Один товар зустрічається при обміні з великою кількістю інших товарів-еквівалентів. Наприклад, один мішок зерна дорівнює:

- одній вівці,
- одній сокирі,
- одному аршину полотна тощо.

Третя форма вартості – загальна, коли товар стає головною метою виробництва. Кожний товаровиробник за продукт своєї праці прагнув отримати загальний товар, який потрібний всім. В зв'язку з такою об'єктивною необхідністю, з товарної маси стали виділятися товари, що виконують роль загального еквіваленту. Загальними еквівалентами ставали худоба, хутро, у племен Центральної Африки – слонова кістка. Однак в цій ролі товари затримувалися недовго, оскільки не задовольняли вимог товарного обігу і за своїми властивостями не відповідали умовам еквівалентності.

В результаті розвитку обміну загальним еквівалентом протягом тривалого періоду стає один товар, здебільшого метал. Цей процес становлення товару, як загального еквіваленту, дуже складний і тривалий. Він визначив появу четвертої форми вартості – грошової, для якої характерні наступні риси:

- загальне визнання даного факту як покупцем, так і продавцем, тобто обидва суб'єкти не можуть відмовитися при обміні своїх цінностей на даний товар – гроші;
- наявність особливих фізичних властивостей у товару-грошей, придатності для постійного обміну;
- тривале виконання грошима ролі загального еквівалента.

Отже, цілком очевидним є висновок про те, що гроші виникли стихійно з обміну, а не за згодою сторін. В ролі грошей виступали різні товари, але більш придатними виявилися дорогоцінні метали: золото і срібло.

Отже, гроші за своїм походженням – це товар. Виділившись із загальної товарної маси, вони зберігають товарну природу і мають ті ж самі дві властивості, що і будь-який інший товар: володіють споживчою вартістю (наприклад, золото в формі грошей може використовуватися як прикраса і задовольняти естетичні потреби людини) і вартістю, оскільки на виробництво товару-грошей (золота) витрачена певна кількість суспільної праці.

В той же час гроші, на відміну від звичайних товарів, є особливим товаром:

- споживча вартість товару, що виконує роль загального еквіваленту ніби подвоюється (крім конкретної споживчої вартості, вони мають загальну споживчу вартість, оскільки з їх допомогою людина може задовольнити будь-яку потребу);

вартість грошей має зовнішню форму прояву до їх обміну на ринку. Товар-гроші завжди можна обміняти на будь-який інший товар, необхідний власнику грошей. В той час, як вартість звичайного товару прихована і виявляється в процесі обміну, коли товар продається на ринку.

Таким чином гроші – історична категорія, яка розвивається на кожному етапі товарного виробництва і наповнюється новим змістом, що ускладнюється із зміною умов виробництва.

Гроші розв'язали протиріччя товарного виробництва: між споживчою вартістю і вартістю. З появою грошей товарний світ поділився на дві частини: одна – товар-гроші, друга – всі інші товари. Споживча вартість сконцентрована з боку всіх товарів, а їх вартість – з боку грошей. Товари, які беруть участь в обміні, виступають як споживчі вартості. Гроші стають виразником цих споживчих вартостей всіх товарів через свою вартість.

Таким чином, особливість грошей полягає в наступному:

- гроші – це товар, що виділився стихійно;
- гроші – це особливий привілейований товар, який відіграє роль загального еквівалента;
- гроші розв'язали протиріччя між вартістю і споживчою вартістю, властиві всім товарам, в тому числі і грошам.

1.2 Види грошей

В своєму розвитку гроші виступали в двох видах: повноцінні гроші і знаки вартості (замінники повноцінних грошей або неповноцінні гроші).

Повноцінні гроші – гроші, у яких номінальна вартість (позначена на них) відповідає реальній вартості, тобто вартості матеріалу, з якого вони зроблені. До таких грошей відносять металеві гроші (мідні, срібні, золоті монети), які мали різні форми:

спочатку штучні, потім – вагові. Монети більш пізнього розвитку грошового обігу мали встановлені законом відокремлювальні ознаки (зовнішній вигляд, ваговий вміст). Найбільш зручною для обігу виявилася кругла форма монети, лицьова сторона якої називалася аверс, зворотна – реверс і обріз – гурт. З метою запобігання псуванню монети, гурт почали робити нарізним.

Перші монети з'явилися майже двадцять шість століть тому в Стародавньому Китаї і Лідійській державі. В Київській Русі перші карбовані монети датуються IX-X століттям.

Спочатку в обігу знаходься водночас і злотники (монети з золота), і срібники (монети з срібла). До золотого обігу країни перейшли в другій половині XIX ст. Лідером серед них була Великобританія, яка разом із своїми колоніями і домініонами посідала перше місце по видобутку золота. Причинами переходу до металевого обігу і передусім до золотого стали властивості благородного металу, що робить його найбільш придатним для виконання функцій грошей.

Для повноцінних грошей характерна тривалість знаходження в обігу, що забезпечувалася вільним розміном знаків вартості на золоті монети, вільним карбуванням золотих монет при певному і незмінному золотому вмісті грошової одиниці, вільним переміщенням золота між країнами. Завдяки своїм якостям повноцінні гроші безперешкодно виконували всі свої функції.

Знаки вартості (замінники повноцінних грошей) - гроші, номінальна вартість яких вище реальної, тобто витраченої на їх виробництво суспільної праці. До них належать:

- металеві знаки вартості – золота монета, що стерлася;
- білонна монета, тобто дрібна монета, виготовлена з дешевих металів, наприклад міді, алюмінію;
- паперові знаки вартості, зроблені, як правило, з паперу (розрізняють паперові і кредитні гроші).

Паперові гроші – це представники неповноцінних грошей, які з'явилися як замінники золотих монет. Об'єктивна можливість обігу цих грошей зумовлена особливостями функції грошей як засобу обігу, коли гроші є моментальним посередником в русі товарів. В Росії вперше паперові гроші (асигнації) з'явилися у 1769 р. У порівнянні з золотими, такі гроші створювали товаровласникам певні переваги (легше зберігати, зручні при розрахунку за дрібні партії).

Право випуску паперових грошей привласнила собі держава. Різниця між номінальною вартістю випущених грошей і вартістю їх випуску утворює емісійний дохід казни, що є істотним елементом надходжень до державної казни (бюджету). На початковому етапі паперові гроші випускалися державою поруч з золотими і з метою їх впровадження в обіг, обмінювалися на реальні гроші. Однак поява, а

після цього і зростання дефіциту бюджету, викликало розширення емісії паперових грошей, розмір якої залежав від потреби держави у фінансових ресурсах.

Отже, сутність паперових грошей полягає в тому, що вони виступають знаками вартості, випускаються державою для покриття бюджетного дефіциту. Зазвичай вони не розмінні на золото і наділені державою примусовим курсом.

Кредитні гроші виникають з розвитком товарного виробництва, коли купівля-продаж здійснюється з розстрочкою платежу (в кредит). Їх поява пов'язана з функцією грошей як засобу платежу, де гроші виступають зобов'язаннями продавця, які повинні бути погашені у заздалегідь встановлений термін. Першочергове економічне значення цих грошей – зробити грошовий обіг еластичним, здатним відображати потреби товарообігу в готівкових грошах, економити повноцінні гроші, сприяти розвитку безготівкового обігу.

Кредитні гроші пройшли наступний шлях розвитку: вексель, банкнота, чек, електронні гроші, кредитні картки.

Вексель – письмове безумовне, нічим не обумовлене зобов'язання боржника сплатити певну суму в заздалегідь обговорений термін і у встановленому місці. Розрізняють простий вексель, виданий боржником, і переказний (трату), виписаний кредитором і направлений боржнику на підпис з поверненням кредиторю. Переказний вексель (трата) може перебувати в обігу завдяки переказному напису (індосаменту) на зворотному боці документа. По мірі збільшення переказних написів циркулярна чинність векселя зростає, оскільки кожний індосант несе солідарну відповідальність по векселю.

Вексель має наступні особливості:

– абстрактність, тобто відсутність на документі інформації про вид угоди;

– безперечність, що означає обов'язкову оплату векселя;

– оборотність, тобто передача векселя як платіжного засобу іншим кредиторам, що означає можливість взаємного зарахування вексельних зобов'язань продавця. Платіжна гарантія ще більше зростає при акцепті (згоді оплатити вексель, якщо боржник не зможе розрахуватися сам) векселя банком (вексель, що акцептувався).

В Радянському Союзі векселі застосовувалися у внутрішньому обороті в 1922-1930 рр. Кредитна реформа 1930 р. ліквідувала вексельний обіг в середині країни, але з 1937 р. вексель використовувався у зовнішньоторговельних відносинах в результаті приєднання СРСР у 1936 р. до Женевської вексельної конвенції.

Прийняття постанови Верховної Ради України "Про застосування векселів в господарському обігу" від 17 червня 1992 р. відродило вексельний обіг в Україні. Це мало велике народногосподарське значення, оскільки дозволило пом'якшити платіжну кризу, прискорити залучення до господарського обороту готову продукцію з обмеженим попитом, реалізувати зайві товарно-матеріальні цінності.

Банкнота – кредитні гроші, що випускаються центральним (емісійним) банком країни. Вперше банкноти були випущені в кінці XVII століття, на основі переобліку поодиноких комерційних векселів. Первісне банкнота мала подвійне забезпечення: комерційну гарантію, оскільки випускалася на базі комерційних векселів, пов'язаних з товарообігом, і золоту гарантію, що забезпечила її обмін на золото. Такі банкноти називалися класичними, мали високу тривалість обігу і надійність. Центральний банк володів золотим запасом для обміну, що виключало знецінення банкноти.

На відміну від векселя, банкнота являє собою безстрокові боргові зобов'язання продавця і забезпечується гарантією центрального банку, який в більшості країн став державним.

Сучасна банкнота втратила, по суті, обидві гарантії: не всі векселі, що переобліковуються центральним банком, забезпечені товаром, а також відсутній обмін банкнот на золото. На даному етапі банкнота надходить в обіг шляхом банківського кредитування держави, банківського кредитування господарства через комерційні банки, обміну іноземної валюти на банкноти даної країни.

В теперішній час центральні банки випускають банкноти суворо певної вартості. По суті, вони є національними грошима на всій території держави.

Чек – вид кредитних грошей, ідо виступає як грошовий документ встановленої форми, який містить безумовний наказ власника рахунку в кредитній установі виплатити держателю чека зазначену суму. Чековому обігу передують договір між клієнтом кредитної установи і цією установою про відкриття рахунку на суму

внесених коштів або надання кредиту. Клієнт на цю суму виписує чеки, а кредитна установа їх оплачує. В чековому обігу беруть участь: чекодавець (власник рахунку), чекоодержувач (кредитор чекодавця) і платник по чеку (кредитна установа).

Розрізняють три основні види чеків:

- іменний – чек на певну суму без права передачі;
- на пред'явника – чек без вказівки одержувача;
- ордерний – чек на певну суму з правом передачі шляхом індосаменту на звороті документу.

У внутрішньому обігу чеки використовуються для одержання готівки в кредитній установі, як засіб платежу і обігу, а також в якості інструменту безготівкових платіжних розрахунків, ще здійснюються шляхом перерахувань по рахунках в кредитних установах. В міжнародних розрахунках використовуються банківські чеки для здійснення комерційних платежів, але в основному при платежах неторговельного характеру.

Розрахунковий чек – це письмове доручення банку здійснити грошовий платіж з рахунку чекодавця на рахунок чекодержателя, тобто вони використовувались для безготівкових платіжні:

Грошові чеки служать для отримання підприємствами і організаціями готівкових коштів.

Впровадження ЕОМ в кредитних установах створило умови для появи електронних грошей, які стали електронним еквівалентом готівкових грошей та є їх заміником. Електронні гроші мають ряд особливостей в порівнянні з готівкою:

по-перше, готівку у вигляді електронних грошей, як правило, не можна витратити, якщо ці гроші викрадені або втрачені;

по-друге, після втрати, викрадення або знищення, одразу попередивши про це кредитну устанovu, можна отримати нові електронні гроші з відновленням первісного балансу;

по-третє, електронні гроші можуть мати обмежений обсяг.

Користування електронними грошима здійснюється за допомогою електронного гаманця – будь-якої пластикової картки, або функції картки, що містить реальну цінність у формі електронних грошей, які власник вніс на рахунок в банку. Банківська пластикова картка – це пластиковий ідентифікаційний засіб, за допомогою якого можна керувати банківським рахунком, тобто здійснювати оплату за

товари, послуги та отримувати готівкові кошти. Таким чином, картка – це інструмент безготівкових розрахунків, тому її існування пов'язане з функціонуванням певної платіжної системи.

1.3 Функції грошей

Першою функцією грошей є функція міри вартості, тобто їх спроможність вимірювати вартість всіх товарів, служити посередником при визначенні ціни. Тільки наявність вартості у грошового товару забезпечує одночасну появу еквівалентів товару і грошей на протилежних полюсах та їх наступний обмін у відповідності із законом вартості в функції грошей як засіб обігу та платежу і світових грошей.

Функція міри вартості відображає відношення товару до грошей, як загального еквіваленту. Однак для визначення ціни товару цього недостатньо. Необхідний масштаб для їх порівняння, одиниця виміру речовинної субстанції загального еквіваленту. Коли гроші відносяться до самих себе, вони виступають як масштаб цін. Масштаб цін не є новою функцією грошей. Це іншого роду функція – "природної субстанції" грошового матеріалу.

Хоча речовинним носієм обох функцій є одне і те ж золото, гроші як міра вартості і як масштаб цін виконують дві різні функції, що різняться своєю природою.

Міра вартості – економічна функція грошей, що залежить від держави. Гроші як міра вартостей є суспільним вартісним еквівалентом, втіленням суспільне необхідної абстрактної праці і виразом вартостей товару. А це означає, що ця функція визначається законом вартості.

Масштаб цін має юридичний характер, залежить від волі держави і служить для вираження не вартості, а ціни товару. Через масштаб цін ідеальна, уявна ціна, що надається товару як показник величини вартості, перетворюється в преїскурантну або ринкову ціну виражену в національній грошовій одиниці.

Гроші як засіб обігу. Процес товарного обігу породжує потребу в грошах як засобу обігу. Це зумовлено тим, що грошовий вираз вартості шляхом функції міри вартості ще не означає реалізацію товару. Його ціна реалізується лише при обміні товару на гроші в процесі товарного обігу "Т-Г-Т". Переміщуючи товар з рук в руки,

постійно виштовхуючи його із сфери обігу, доводячи товар до споживача, гроші безпосередньо знаходяться в русі, переходять від однієї особи до іншої, пов'язуючи завдяки цьому акти обміну в єдиний процес обігу товарів. Для виконання функції засобу обігу гроші завжди повинні бути в наявності, тобто цю функцію можуть виконувати реально існуючі гроші. Вони повинні також володіти такими якостями як портативність, міцність, однорідність, подільність.

Супільна праця у формі вартості здійснює особливий вид руху – товарна вартість перетворюється в грошову, грошова – в товарну. Обіг товарів здійснюється за допомогою грошей. Зміна форм, в процесі якої здійснюється обмін продуктами "Г-Г-Г" припускає, що товар є вихідним і кінцевим пунктом процесу кругообігу товарів. З іншого боку включається кругообіг грошей. До тих пір поки товар зберігається в руках продавця у вигляді грошей, він здійснює лише першу половину свого обігу, коли ж за ці гроші куплений товар, то гроші віддаляються від свого первісного власника. Відбувається безперервне вилучення грошей з їх вихідного пункту: Г-Г. Щоб гроші виконували функцію засобу обігу необхідно додержуватися однієї умови: рух грошей і товарів повинен здійснюватися водночас.

Гроші як засіб платежу. Зважаючи на певні обставини, товари не завжди продаються за готівкові гроші. Причинами цього є неоднакова тривалість періодів виробництва і обігу різноманітних товарів, а також сезонний характер виробництва і збуту окремих товарів, що створює нестачу додаткових коштів у господарюючого суб'єкта. В результаті виникає необхідність купівлі-продажу товару з відстрочкою платежу, тобто в кредит. Гроші як засіб платежу мають специфічну форму руху: Г – З, а через заздалегідь встановлений строк: З – Г (де З – боргове зобов'язання). При такому обміні немає зустрічного руху грошей і товарів, погашення боргового зобов'язання є кінцевою ланкою в процесі купівлі-продажу. Розрив між товаром і грошима в часі створює небезпеку неплатежу боржника кредитору.

В умовах розвинутого товарного господарства гроші в функції засобу платежу пов'язують між собою велику кількість товаровласників, кожний з яких купує товари в кредит. В результаті розрив в одній із ланок платіжного ланцюга призводить до руйнування всього ланцюга боргових зобов'язань і виникнення масових банкрутств товаровласників. Проблема неплатежів по своїм

боргам стоїть перед підприємцями всіх країн світу. Особливо гострою вона стала в Україні у 90-х рр. Прискоренню платежів між підприємствами може сприяти розширення використання таких видів кредитних грошей, як банківський вексель, електронні гроші та кредитні картки.

В сучасних мовах господарство є кредитним за своєю суттю, тому кредитні гроші виконують функцію – гроші як засіб обігу і платежу водночас.

Функція грошей як засобу нагромадження і заощадження. Гроші виступаючи загальним еквівалентом, тобто забезпечуючи його власнику отримання будь-якого товару, стають загальним втіленням багатства. Тому у людей виникне прагнення до їх накопичення та заощадження. Для утворення скарбів гроші вилучаються з обігу, тобто акт купівлі-продажу переривається. Однак просте накопичення і заощадження грошей власнику додаткового доходу не приносить.

На відміну від попередніх двох функцій гроші як засіб накопичення і заощадження повинні володіти здатністю зберігати вартість хоча б на певний період і бути реальними.

При металевому обігу ця функція виконувала економічну роль стихійного регулятора грошового обороту: зайві гроші направлялися в скарби, нестача поповнювалася за рахунок скарбів.

Золото продовжує відігравати роль скарбу, зосереджуючись в резервах центральних банків, казні держави, урядових валютних органах. Розмір золотого резерву свідчить про багатство країни і забезпечує довіру резидентів та іноземців до національної грошової одиниці.

Окремі особи також накопичують золото у формі злиwkів, монет, прикрас (тезаврація золота), купуючи його на ринку в обмін на національну грошову одиницю. Мета такого накопичення в умовах панування знаків вартості – застрахувати себе від знецінення цих знаків вартості. Основна маса членів суспільства при відсутності золотого обігу накопичує і зберігає кредитні гроші, які є паперовими символами і не створюють реального багатства для власників. Господарючі суб'єкти зосереджують короткостроковий капітал в кредитних установах, а довгостроковий – за допомогою цінних паперів, отримуючи при цьому дохід.

Важливе значення цієї функції – стихійно регулювати грошовий обіг при пануванні знаків вартості – втрачено. Тепер кредитні гроші

не можуть еластичне розширювати або зменшувати кількість необхідних для обігу грошей, як це було при золотих грошах.

При вирішенні проблеми доцільності накопичення коштів слід враховувати наступне:

- можливість безперешкодного використання розміщених грошових коштів;
- надійність вкладень;
- мінімізація ризику;
- можливість отримання доходу від вкладених коштів.

Функція світових грошей. Появу світових грошей викликали зовнішньоторговельні зв'язки, міжнародні кредити, надання послуг зовнішньому партнеру. Світові гроші функціонують як загальний платіжний засіб, загальний купівельний засіб і загальна матеріалізація суспільного багатства. Вони в якості міжнародного засобу виступають при розрахунках по міжнародним балансам: якщо платежі даної країни за певний період перевищують її грошові надходження від інших країн, то гроші виступають засобом платежу.

Міжнародним купівельним засобом світові гроші служать при порушенні рівноваги обміну товарами та послугами між країнами, тоді їх оплата здійснюється готівковими грошима. Як загальне втілення суспільного багатства світові гроші використовуються при наданні позик або субсидій однією країною іншій або при виплаті репарацій країні-переможниці країною, що переможена. В такому випадку відбувається переміщення частини багатства від однієї держави до іншої в грошовій формі.

Всі наведені функції грошей представляють собою прояв єдиної сутності грошей як загального еквіваленту товарів та послуг, знаходяться в тісному зв'язку та єдності. Логічно та історично кожна наступна функція є результатом розвитку попередніх функцій.

З усього вищесказаного впливають три основні властивості грошей, які розкривають їх сутність:

- гроші забезпечують загальну безпосередню обмінність – за них купується будь-який товар;
- гроші виражають мінову вартість товарів – через них визначається ціна товару, а це дає кількісне порівняння різних за споживчими вартостями товарів;

– гроші виступають загальною матеріалізацією загального робочого часу, що втілюється в товарі.

ТЕМА 2. ГРОШОВИЙ ОБІГ І ГРОШОВА МАСА

- 2.1 *Характеристика і структура грошового обороту*
- 2.2 *Форми грошового обороту*
- 2.3 *Форми безготівкових розрахунків та способи платежу між підприємствами*
- 2.4 *Закон грошового обігу*
- 2.5 *Грошова маса та її показники*
- 2.6 *Регулювання грошової маси*

2.1 Характеристика і структура грошового обороту

В процесі купівлі-продажу товарів, надання послуг, а також виконання різних видів зобов'язань в грошовій формі здійснюються розрахунки та платежі, які відбуваються і при розподілі та перерозподілі грошових коштів. Сукупність всіх грошових платежів утворює грошовий оборот.

Кількісним вимірником товарних потоків є гроші. Кількість грошей в обігу можна визначити виходячи з наступної залежності:

$$MV=PQ \quad (2.1)$$

- де, M – кількість грошей (грошова маса),
 V – швидкість обігу грошей,
 P – рівень цін,
 Q – реальний національний продукт.

Наведене рівняння обміну відображає залежність зміни кількості (маси) грошей, що знаходяться в обігу, від рівня цін і розміру реального національного продукту.

Грошовий оборот є складовою частиною платіжного обороту, тобто процесу безперервного руху засобів платежу в країні. Грошовий оборот включає в себе грошовий обіг. Обіг грошових знаків передбачає їх постійний перехід від одних фізичних чи юридичних осіб до інших. Безготівкові грошові знаки не знаходяться в обігу, тому

що кожна нова угода вимагає нового запису на банківських рахунках. Поняття "грошовий обіг" відноситься тільки до частини грошового обороту – готівково-грошового обороту.

Грошовий оборот складається з окремих каналів руху грошей між:

- центральним банком країни і комерційними банками;
- комерційними банками;
- підприємствами і організаціями;
- банками і господарючими суб'єктами;
- господарючими суб'єктами і населенням;
- фінансовими інститутами і населенням.

2.2 Форми грошового обороту

Грошовий оборот – це рух грошових коштів в готівковій та безготівковій формах, що обслуговують реалізацію товарів, а також нетоварні платежі в народному господарстві.

В залежності від виду відносин, які обслуговує грошовий оборот, його можна поділити на:

– грошово-розрахунковий оборот, який обслуговує розрахунки за товари та послуги і нетоварні зобов'язання юридичних та фізичних осіб;

– грошово-кредитний оборот, який обслуговує кредитні відносини в господарстві;

– грошово-фінансовий оборот, що обслуговує фінансові відносини в господарстві.

Об'єктивною основою грошового обороту є товарне виробництво, при якому товарний світ поділяється на товари та гроші, породжуючи між ними певні протиріччя. За допомогою готівкової та безготівкової форм здійснюється процес обігу товарів, а також рух позикового та фіктивного капіталів. Звідси в залежності від форми функціонування грошей в обороті виділяють готівковий грошовий оборот і безготівковий грошовий оборот.

В Україні, як і в більшості країн, організацією та регулюванням готівкового обороту займається центральний банк Національний банк України. Готівкові гроші мають значну питому вагу і тому перспективи їх зменшення пов'язані з:

- стабілізацією економіки;
- підвищенням надійності банків і зростанням довіри до них з боку населення;
- розвитком ринку державних цінних паперів, орієнтованих на населення;
- запровадженням високоефективних банківських технологій у галузі розрахунків, зокрема, національної системи електронних масових платежів за допомогою пластикових карток.
- Безготівкові розрахунки між підприємствами, організаціями, установами можуть класифікуватись за рядом ознак:
  - за об'єктом розрахунків або в залежності від призначення платежу (платежі до бюджету, по розрахунках з фондом соціального захисту населення тощо);
  - за місцем проведення розрахунків або від характеру економічних зв'язків – внутрішньодержавні чи міждержавні (коли розрахунки здійснюються з контрагентами, які знаходяться на території інших держав);
  - за способом платежу:
  - гарантовані (що забезпечують гарантію платежу за рахунок депонованих коштів) та негарантовані (які не мають гарантії платежу);
  - шляхом списання коштів з рахунку, чи шляхом заліку взаємних вимог;
  - з відстрочкою;
  - за способом реалізації продукції, товарів, робіт, послуг – прямі розрахунки (безпосередньо між постачальником та покупцями) та транзитні (з врахуванням проміжних ланок).

В основі організації безготівкових розрахунків лежать наступні принципи:

– грошові кошти господарюючих суб'єктів підлягають обов'язковому зберіганню на розрахункових, поточних та інших рахунках в установах банків;

– грошові розрахунки і платежі підприємства здійснюються, головним чином, через установи банків чи інші кредитні установи в безготівковому порядку за документами, передбаченими правилами розрахунків;

– розрахунки з покупцями за товарно-матеріальні цінності та послуги виконуються після відвантаження товарів або надання послуг,

одночасно з ними або ж в порядку попередньої оплати. Платежі здійснюються в порядку, передбаченому умовами реалізації таких товарів;

– розрахунки за товари та послуги виконуються, як правило, за згодою платника після перевірки виконання постачальником договірних умов;

– платежі здійснюються лише при наявності достатньої кількості коштів на рахунках платника; за певних умов банк може надати кредит на оплату рахунків постачальників або взяти на себе функцію платника-гаранта (поручителя) на комерційній основі (на прохання кредитоспроможного клієнта);

– зарахування коштів на рахунок одержувача виконується, як правило, після списання відповідних сум з рахунку платника.

Переваги безготівкових розрахунків полягають в наступному:

по-перше, зменшуються затрати праці і відсотки, пов'язані з використанням готівкових грошей (карбування, друк, перевезення, зберігання, сортування);

по-друге, сприяє безперервному кругообігу коштів. Між готівково-грошовим та безготівковим оборотом існує тісна взаємозалежність: гроші постійно переходять із однієї сфери в іншу, змінюючи форму готівкових грошових знаків на депозит в банку, та навпаки. Тому безготівковий платіжний оборот невід'ємний від обігу готівкових грошей і створює разом з ними єдиний грошовий оборот країни.

2.3 Форми безготівкових розрахунків та способи платежу між підприємствами

Оскільки всі підприємства і організації повинні обов'язково зберігати свої грошові кошти на рахунках в банках, то на практиці їх взаємовідносин повинні використовуватися певні форми платіжних документів. Вони заповнюються підприємством і служать для банку розпорядженням по списанню чи зарахуванню грошових засобів на рахунок підприємства.

Платіжна вимога – це документ, який містить вимогу одержувача коштів платнику про сплату певної суми грошей через банк.

Платіжне доручення – це документ, який містить наказ платника банку про списання з його рахунку певної суми та перерахування її на рахунок одержувача.

Платіжні доручення зручні при авансовій оплаті за товари, при виконанні платежів до бюджету тощо.

Платіжна вимога-доручення – це комбінований розрахунковий документ, який об'єднує платіжну вимогу і платіжне доручення. Частина документу "платіжна вимога" заповнює одержувач, а другу частину – "доручення" – заповнює платник при згоді на оплату.

Акредитив – це розрахунковий документ, який містить доручення банку платника банку одержувача оплатити товар (послуги) лише при виконанні одержувачем умов, вказаних в акредитиві (рис. 3.7). Акредитив вигідно використовувати у відносинах з неакуратними платниками.

Розрахунковий чек – документ, який містить доручення чекодавця (платника) банку про перерахування з його рахунку певної суми грошей на рахунок чекодержателя (одержувача) при здачі ним чека в банк.

Одним з методів платежу є залік взаємних (зустрічних) вимог. Сутність його полягає в тому, що взаємні вимоги та зобов'язання боржників і кредиторів погашаються в рівновеликих сумах і лише на різницю між ними виконується платіж.

В результаті розвитку комерційних зв'язків виник спосіб розрахунків на умовах відстрочки платежу з використанням векселів.

Вексель представляє собою цінний папір, який містить зобов'язання – нічим не обумовлену обіцянку векселедавця сплатити певну суму грошових коштів (розрізняють простий – "соло-вексель" та переказний – "трата").

Вексель є формою оформлення комерційного кредиту, який надається в товарній формі продавцями покупцям у вигляді відстрочки сплати боргу за поставлені товари, виконані роботи, надані послуги.

При видачі простого векселя векселедавець зобов'язаний сплатити безпосередньо векселедержателю певну суму. При цьому векселедержатель приймає на себе зобов'язання перед іншою стороною – векселедержателем виплатити певну суму грошей після настання певного строку.

Переказний вексель представляє собою письмову пропозицію векселедавця, звернене до платника, сплатити певну суму векселедержателю. Переказний вексель може бути проданий за допомогою індосаменту (передавального напису). Строк платежу визначається або датою акцепту, або ж датою протесту.

В зв'язку з введенням в господарський обіг векселів банки можуть здійснювати з ними наступні операції:

- прийняття векселів на інкасо;
- облік векселів;
- видачу кредитів під вексельне забезпечення.

Одним з методів розрахунку, який забезпечує постачальнику гарантію платежу, є факторинг.

Факторинг – різновид торгово-комісійних операцій, який поєднується з кредитуванням оборотного капіталу клієнта, що пов'язаний з переуступкою постачальником банку-фактору права на отримання грошей за товари, роботи, послуги.

Факторингові операції виникли на основі комерційного кредиту. Метою факторингу є своєчасне інкасування (передача грошових коштів від платника отримувачу) боргів зменшення втрат від прострочки платежу, попередження появи сумнівних боргів, надання допомоги господарюючим суб'єктам в управлінні кредитом, у веденні бухгалтерського обліку і збільшенні їх обороту і прибутковості. Таким чином, використання факторингу дозволяє пришвидшити оборотність коштів в розрахунках, знизити неплатежі, укріпити фінансовий стан, створити передумови для їх роботи в умовах ринку.

Міжбанківські розрахунки. Від ефективності міжбанківських розрахунків залежить безперервність нормального функціонування економіки.

2.4 Закон грошового обігу

Закон вартості і форма його прояву у сфері обігу (закон грошового обігу) характерні для всіх суспільних формацій, в яких існують товарно-грошові відносини. Аналізуючи шляхи розвитку форм вартості грошового обігу, К. Маркс вивів закон грошової о обігу, сутність якого виражається в тому, що кількість грошей, необхідних для виконання функцій засобу обігу, повинна дорівнювати

сумі цін товарів, що реалізуються, яка поділена на число обертів (швидкість обороту) однойменних одиниць. Закон грошового обігу виражає економічну взаємозалежність між масою товарів в обігу, рівнем їх цін і швидкістю обігу грошей.

Кількість грошей для обігу і платежу визначається в умовах розвинутого кредитного господарства наступними умовами:

– загальним обсягом товарів та послуг, що знаходяться в обігу (пряма залежність);

– рівнем товарних цін і тарифів на послуги (пряма залежність, так як чим вищі ціни, тим більше потрібно грошей);

– ступенем розвитку безготівкових розрахунків (обернена залежність);

– швидкістю обігу грошей, в тому числі кредитних (залежність обернена).

Таким чином, закон, що визначає кількість грошей в обігу, набуває наступного вигляду:

$$Д = \frac{Р - К - З + П}{О} \quad (2.2)$$

Д - Кількість грошей, які необхідні для обігу

Р - Сума цін товарів, що реалізуються

К - Сума цін товарів, проданих в кредит

З - Сума платежів по боргових зобов'язаннях

П - Сума платежів, що взаємно погашаються

О - Середня кількість оборотів грошей як засобу обігу та як засобу платежу

Таким чином, на кількість грошей, необхідних для обігу, впливають різні фактори, які залежать від умов розвитку виробництва.

Умови закономірності підтримки грошового обігу визначаються взаємодією двох факторів: потребами господарства в грошах та фактичним надходженням грошей в обіг. Це головна умова стабільності грошової одиниці. Якщо в обігу більше грошей, ніж потребує господарство, то це призводить до знецінення грошей – зниження купівельної спроможності грошової одиниці.

2.5 Грошова маса та її показники

Грошова маса – це сукупність купівельних, платіжних та накопичувальних засобів, яка обслуговує економічні зв'язки, належить фізичним та юридичним особам, а також державі. Це важливий кількісний показник руху грошей.

Для аналізу зміни руху грошей на певну дату і за певний період у фінансовій статистиці спочатку в економічно розвинутих країнах, а надалі і в нашій країні, стали використовувати грошові агрегати М0, М1, М2, М3, М4.

Агрегат М0 включає готівкові кошти в обігу: банкноти, металеві монети, казначейські білети (в деяких країнах). Металеві монети, що складають незначну частину готівки (в розвинутих країнах 2-3%), дають можливість особам здійснювати дрібні розрахунки. Ці монети карбуються з дешевих металів. Реальна вартість монети значно нижча за номінальну, щоб не допустити їх переплавку з метою пробиткового продажу у формі злиwkів.

Казначейські білети – паперові гроші, емісія яких здійснюється казначейством. Паперові гроші в даний час функціонують в слаборозвинутих країнах. Переважна роль належить банкнотам, які за своєю сутністю близькі в сучасних умовах до казначейських білетів.

Агрегат М1 складається з агрегату М0 і засобів на поточних рахунках банків. Кошти на рахунках можуть використовуватися для платежів в безготівковій формі, через трансформацію в готівкові кошти і без переведення на інші рахунки. Для розрахунків власники рахунків виписують платіжні доручення (переважна форма розрахунків в українській економіці) або чеки та акредитиви. Саме агрегат М1 обслуговує операції по реалізації валового внутрішнього продукту (ВВП), розподілу та перерозподілу національного доходу, накопиченню та споживанню.

Агрегат М2 містить агрегат М1, термінові та заощаджувальні депозити в комерційних банках, а також короткострокові державні цінні папери. Останні не функціонують як засоби обігу, але можуть перетворюватися на готівкові кошти або чекові рахунки. Заощаджувальні депозити в комерційних банках знімаються в будь-який час і перетворюються на готівку. Термінові депозити доступні вкладнику лише при закінченні певного строку, у них менша ліквідність, ніж у заощаджувальних депозитах.

Агрегат М3 містить агрегат М2, заощаджувальні вклади в спеціалізованих кредитних закладах, а також цінні папери, які обертаються на грошовому ринку, в тому числі комерційні векселі, які випускаються підприємствами. Ця частина коштів, яка вкладена в цінні папери, створюється не банківською системою, але знаходиться під її контролем, оскільки перетворення векселя в засіб платежу потребує, як правило, акцепту банку, тобто гарантії його сплати банком у випадку неплатоспроможності емітента.

Агрегат М4 дорівнює агрегату М3 плюс різні форми депозитів в кредитних закладах.

Між агрегатами необхідна рівновага, в іншому випадку відбувається порушення грошового обігу. Практика показує, що рівновага буде, коли $M2 > M1$ (вона закріплюється при $M2 + M3 > M1$).

В цьому випадку грошовий капітал переходить з готівкового обігу в безготівковий. При порушенні цього співвідношення між агрегатами в грошовому обігу починаються ускладнення: недостатність грошових знаків, зростання цін тощо.

Для визначення грошової маси держави використовують різну кількість агрегатів (наприклад, США – 4, Франція – 2). В Росії та Україні для розрахунку сукупної грошової маси використовують агрегати М0, М1, М2 і М3. Дані грошові агрегати включають:

- М0 – готівкові гроші в обігу;
- М1, крім М0 – кошти підприємств на розрахункових, поточних спеціальних рахунках в банках, депозити населення в ощадних банках до запитання, коштів страхових компаній;
- М2 дорівнює М1 плюс термінові депозити населення в ощадних банках, в тому числі компенсація;
- М3, складається з М2 і сертифікатів та облігацій державної позики.

Близько третини грошової маси в Україні припадає на готівкові гроші, причому має місце тенденція зростання цього грошового агрегату (М0).

На грошову масу впливають два фактори: кількість грошей та швидкість їх обертання.

Кількість грошової маси визначається державою – емітентом грошей, а саме: його законодавчою владою. Збільшення емісії обумовлене потребами товарного обороту і держави. В Україні

головна причина збільшення грошової маси – держава, точніше великий дефіцит державного бюджету, який в значній мірі погашався в 1992-1994 рр. випуском додаткових грошей в обіг. Товарний оборот в той же час в реальному вираженні скоротився через падіння темпів виробництва.

Інший фактор, який впливає на грошову масу, – швидкість обігу грошей, тобто їх інтенсивний рух при виконанні ними функцій обігу і платежу. Для розрахунку цього показника використовують непрямі методи, серед яких:

швидкість руху грошей в кругообігу вартості суспільного продукту або кругообігу прибутків визначається як відношення:

Валовий національний продукт або національний прибуток/Грошова маса (агрегати М1, або М2)

цей показник свідчить про зв'язок між грошовим обігом і процесами економічного розвитку;

обертання грошей в платіжному обороті визначається співвідношенням:

Сума грошей на банківських рахунках/ Середньорічна величина грошової маси в обігу

Цей показник свідчить про швидкість безготівкових розрахунків. Використовуються також й інші показники швидкості обігу грошей.

2.6 Регулювання грошової маси

Основний метод регулювання грошового обороту, який використовується центральним банком – проведення ним кредитних, інвестиційних і валютних операцій. Центральний банк повністю визначає величину грошової маси M_0 , створюючи гроші і вилучаючи їх з обороту безпосередньо в ході своїх операцій. В умовах відносно стабільного набору кредитних інструментів, технічного оснащення розрахунків, дієздатності встановлених для комерційних банків нормативних показників величин M_0 , M_1 і M_2 прослідковується досить високий кореляційний зв'язок. Це дозволяє центральним банкам контролювати будь-який з показників грошової маси за допомогою зміни грошового агрегату M_0 . Тим самим центральні банки повністю контролюють обсяг грошової маси в обігу,

оперативно регулюючи її величину в залежності від цільової установки.

В Україні структура грошової маси визначається Національним банком України агрегатним методом з 1993 року. Завдяки проведеним заходам фінансової стабілізації у структурі грошової маси відбувся різкий зсув на користь коштів з коротким строком обігу. Заощадження в гривнях у банках неухильно втягуються в поточний грошовий оборот і втрачають властивості інвестицій. Такі ж наслідки має розширення ринку державних цінних паперів.

Здійснюючи монетарну політику, НБУ встановлює цільові орієнтири щодо регулювання грошової маси в обігу на основі вибору певних грошових агрегатів. Комерційні банки працюють в межах тієї грошової маси, яка визначається Національним банком. Сьогодні пошук нових конкретних механізмів регулювання грошової маси в обігу є надзвичайно актуальним в Україні. Старі монетарні інструменти (касовий і кредитний плани) не придатні для ринкових умов. Виходячи з того, що національна грошова система України має перехідний характер та перебуває у стадії становлення, система управління сукупним грошовим оборотом має відповідати міжнародним стандартам і вимогам, сприяти стабілізації національної грошової одиниці – української гривні.

ТЕМА 3. ГРОШОВИЙ РИНОК

3.1 Структура і суть грошового ринку. Об'єкти й суб'єкти

3.2 Характеристика облікового ринку та його особливості

3.3 Характеристика міжбанківського ринку. Операції на міжбанківському ринку

3.1 Структура і суть грошового ринку. Об'єкти й суб'єкти

Грошовий ринок - частина ринку позикових капіталів, де здійснюються переважно короткострокові (від одного дня до одного року) депозитно-позикові операції, що обслуговують головним чином рух оборотного капіталу фірм, короткострокових ресурсів банків, установ, держави і приватних осіб.

Інструментами грошового ринку є векселі, депозитні сертифікати, банківські акцепти. Його основні інститути - банки, облікові установи, брокерські й дилерські фірми. За джерела ресурсів правлять кошти, залучені банківською системою. Основними позичальниками є фірми, кредитно-фінансові інститути, держава, населення. Слід мати на увазі, що грошовий ринок – важливий об'єкт державного регулювання. Держава використовує його ресурси для фінансування своїх видатків і покриття бюджетного дефіциту.

Грошовому ринку властиві елементи звичайного ринку - попит, пропозиція, ціна. Особливості грошового ринку визначають особливості кожного з елементів: попит має форму попиту на позики, пропозиція - форму пропозиції позик, а ціна - форму відсотка на позичені кошти.

Розмір відсотка визначається не величиною вартості, яку несуть у собі позичені гроші, а їх споживчою вартістю – здатністю надавати позичальнику потрібні блага. Тому розмір відсоткового платежу залежить не лише від розміру позики, а й від терміну її дії.

На грошовому ринку розрізняють кілька видів відсотків: облігаційний, банківський, обліковий, міжбанківський тощо.

Облігаційний відсоток - норма доходу, встановлена за цінними паперами. Він має забезпечити зацікавленість інвесторів у вкладанні грошей у цінні папери. Цей відсоток повинен мати вищу ставку, ніж відсоток за банківськими депозитами, оскільки інші ліквідніші, ніж цінні папери.

Банківський відсоток - узагальнена назва відсотків за операціями банків.

Депозитний відсоток - норма доходу, яку виплачують банки своїм клієнтам за їхніми депозитами.

Позиковий відсоток - норма доходу, яку стягує банк із позичальників за користування позиченими коштами. Ставки позикового відсотка повинні бути вищими за ставки депозитного відсотка, оскільки за рахунок цієї різниці в ставках банки одержують дохід, який називається маржею, і формують свій прибуток.

Облігаційний та депозитний відсотки визначають первинну ціну, яку мають гроші на початковому етапі надходження на грошовий ринок. Їхній рівень визначає дохідність найбільш представницьких фінансових активів - облігацій та депозитів. Тому рівень ставок є найвідчутнішим стимулятором пропозиції грошей на ринку.

Оскільки пропозиція грошей автоматично не веде до зміни ставки, на ринку порушується рівновага: при підвищенні ставки виникає надлишок грошей, що загрожує інфляцією, а при зниженні ставки - нестача грошей, що загрожує дефляцією.

Дефляція – стан економіки, що характеризується процесами, протилежними тим, які відбуваються в умовах інфляції. Спричиняється вона зменшенням грошової маси шляхом вилучення з обігу частини платіжних засобів.

Кон'юнктура грошового ринку залежить передусім від таких факторів:

- циклічних змін в економіці;
- темпів інфляції;
- особливостей національної кредитно-грошової політики.

Грошовий ринок відображає попит на гроші та їхню пропозицію.

Грошовий ринок дає змогу здійснювати накопичення, оборот, розподіл і перерозподіл грошового капіталу між сферами національної економіки. Водночас це – синтез ринків різних засобів платежу. Як переконує досвід країн із розвинутою ринковою економікою, угоди на грошовому ринку опосередковуються, по-перше, кредитними інститутами (комерційними банками або іншими установами), які беруть у борг або надають грошові позики, по-друге - інвестиційними або аналогічними організаціями, які забезпечують випуск і обіг

різного роду боргових зобов'язань, що реалізуються за гроші на обліковому ринку.

Отже, грошовий ринок може бути представлений ринком готівки і ринком боргових зобов'язань (облікових або боргових інструментів).

3.2 Характеристика облікового ринку та його особливості

Обліковий ринок - частина грошового ринку, де короткострокові грошові ресурси перерозподіляються між кредитними інститутами шляхом купівлі-продажу векселів і цінних паперів з термінами погашення, як правило, до одного року.

До інституційної структури облікового ринку входять такі елементи:

центральний банк (в Україні – Національний банк України);

комерційні банки;

спеціальні кредитні інститути, кошти яких формуються за рахунок залучення онкольних кредитів і 7-денних позик банків (під цінні папери).

Велике значення на обліковому ринку мають онкольний та вексельний кредити.

Онкольний кредит (оп-call credit) – короткостроковий кредит, який погашається на першу вимогу.

Вексельний кредит - це банківська операція з урахування (дисконту) векселів і видачі позик до запитання під забезпечення векселів.

Комерційний вексель - це вексель, який видається позичальником під заставу товару.

Депозитний сертифікат - письмове свідоцтво комерційного банку про депонування грошових ресурсів, яке свідчить про право вкладника на отримання депозиту (внеску).

Чек - складений за встановленою формою документ, який містить письмовий наказ власника рахунка в комерційному банку заплатити певну суму грошей чеко тримачу.

Таким чином, на обліковому ринку обертається величезна маса короткострокових цінних паперів, головна характеристика яких - висока ліквідність і мобільність.

3.3 Характеристика міжбанківського ринку. Операції на міжбанківському ринку

Міжбанківський ринок відіграє важливу роль у забезпеченні нормальних умов функціонування грошового ринку. Він є об'єктом державного регулювання, служить механізмом впливу державних органів на діяльність комерційних банків, стан грошово-кредитної і валютної системи і безпосередньо на економіку в цілому.

Міжбанківський ринок – частина фінансового ринку, де тимчасово вільні грошові ресурси кредитних установ залучаються і розміщуються банками між собою переважно у формі міжбанківських депозитів на короткі терміни.

Міжбанківські депозити пов'язані з активними депозитними операціями банків, тобто вкладенням тимчасово вільних коштів одних банків у інші кредитні установи, у тому числі Центральний банк. Внесення депозитів комерційними банками у Центральний банк у межах обов'язкових резервів є одним із методів регулювання сукупного грошового обігу країни. Відповідно до чинного законодавства, в Україні комерційні банки мають право на одержання від НБУ, як банку останньої інстанції, кредитів через кредитні аукціони, ломбардні операції, переоблік векселів на умовах двосторонніх угод.

Міжбанківські кредити – одне з основних джерел формування банківських кредитів. Одержання кредитів в інших банках дає можливість банківським установам поповнювати власні кредитні ресурси. При надлишку ресурсів банк розміщує їх на міжбанківському ринку, при нестачі - купує на ринку. Ринок міжбанківських кредитів є важливою складовою фінансового ринку. На практиці використовуються такі основні різновиди міжбанківського кредиту:

- овердрафт за кореспондентськими рахунками: на відповідному рахунку обліковуються суми дебетових (кредитових) залишків на кореспондентських рахунках банків на кінець операційного дня;

- кредити овернайт, які надані (отримані) іншим банком: вони надаються банкам на термін не більше одного операційного дня. Цей вид міжбанківського кредиту використовується для завершення розрахунків поточного дня;

- кошти, які надані (отримані) іншим банком за операціями РЕПО. Ці операції пов'язані з купівлею цінних паперів на певний період з умовою зворотного їх викупу за заздалегідь обумовленою ціною або з умовою безвідкличної гарантії погашення у разі, якщо термін операції РЕПО збігається із терміном погашення цінних паперів.

Міжбанківські позики - одна з найпоширеніших форм господарської взаємодії кредитних організацій. Поточна ставка з міжбанківських кредитів – найважливіший фактор, що визначає облікову політику конкретного комерційного банку з інших видів кредитів. Конкретна величина цієї ставки залежить від Центрального банку, який є активним учасником і прямим координатором ринку міжбанківських кредитів. Відсутність регулювання на ньому може викликати кризу міжбанківських платежів.

В Україні суб'єктами міжбанківського ринку є комерційні банки, які виступають у ролі фінансових посередників при перерозподілі коштів і здійсненні платежів на фінансовому ринку. НБУ проводить операції з рефінансування комерційних банків. Кредитні ресурси надаються у вигляді прямих і ломбардних кредитів, переобліку векселів і проведення кредитних аукціонів. Ці операції проводяться тоді, коли комерційні банки зазнають труднощів і не можуть у короткий час залучити ресурсів з інших джерел. НБУ відіграє роль кредитора останньої інстанції. Такі кредити короткострокові, видаються під високі відсотки і потребують забезпечення заставою.

Комерційні банки, як економічно незалежні кредитні інститути, самостійно встановлюють рівень відсоткової ставки за міжбанківськими кредитами залежно від попиту і пропозиції на міжбанківському ринку та рівня облікової ставки.

ТЕМА 4: ГРОШОВІ СИСТЕМИ

4.1 Поняття та елементи грошової системи.

4.2 Еволюція грошових систем.

4.1 Поняття та елементи грошової системи

Грошова система – це законодавче встановлена форма організації грошового обороту в країні. Вона є складовим елементом господарського механізму і регулюється законами, встановленими державою.

Грошова система країни формується історично, що позначається на структурі та змісті її елементів. Основними з них є:

- найменування грошової одиниці;
- масштаб цін;
- валютний курс;
- види готівкових грошових знаків, які мають законну платіжну силу;
- регламентація безготівкового обороту;
- державний апарат, який здійснює регулювання грошового обороту.

Найменування грошової одиниці (національної валюти), як правило, виникає історично. До введення власної грошової одиниці в Україні функціонувала грошова одиниця колишнього СРСР – карбованець (рубль), сотою долею якого була копійка. Найменування "рубль" закріпилося за грошовою одиницею Росії відносно пізно – в XVII ст. Становлення державної незалежності України обумовило перехід до найменування стародавньої грошової одиниці, що використовувалась в Київській Русі – гривні.

"Гривня" як грошова й вагова одиниця Стародавньої Русі походить від найменування обруча – прикраси із золота чи срібла, який носили на шії ("загривку"). Частина цього обруча (рублена гривна), що оберталася в ролі грошей, стала основою найменування грошової одиниці "рубль" (карбованець).

Масштаб цін - історично обумовлений елемент грошової системи, що визначає ваговий вміст у грошовій одиниці металу, який у відповідний період виконував роль грошей. Встановлений державою

золотий (чи срібний) вміст грошей виступав важливим елементом системи ціноутворення в країні. В умовах обігу паперових грошей масштаб цін втратив своє вагоме значення як елемент грошової системи. Величина вираження вартості товарів у грошовій одиниці в сучасних умовах визначається відповідно до основ формування вартості грошей. Масштаб цін відіграє важливу технічну роль при виконанні грошима функції міри вартості.

Валютний курс – це співвідношення між грошовими одиницями (валютами) різних країн.

Він представляє собою своєрідну "ціну" валюти однієї країни, виражену у валютах інших країн. В залежності від типу грошової системи валютний курс може визначатись ринком або встановлюватись державою в особі уповноважених нею органів.

Держава визначає види готівкових грошових знаків, що мають статус законного платіжного засобу на її території. До них відносяться: банківські білети, казначейські білети та розмінна монета. Суттєва відмінність грошових білетів полягає у механізмі їх емісії – порядку випуску в обіг та вилучення з нього. При бюджетній емісії, яка проводиться спеціальним органом міністерства фінансів (казначейством), в обіг випускаються казначейські білети. Кредитна емісія обумовлює випуск банкнот. Банківські білети надходять до сфери обігу в зв'язку з видачею кредиту, його погашення обумовлює вилучення грошових знаків з обігу.

Кожна держава, пристосовуючи грошову систему до своїх інтересів, визначає орган, який здійснює грошово-кредитне та валютне регулювання. Таким органом за традицією виступає центральний банк, в Україні – Національний банк України.

Сучасна грошова система характеризується наступними загальними рисами:

- відміною офіційного золотого вмісту грошових одиниць, демонетизацією золота;
- переходом до нерозмінних на золото кредитних грошей, які за своєю природою небагато чим відрізняються від паперових грошей;
- збереженням в грошовому обігу декількох країн поряд з кредитними грошима паперових грошей у формі казначейських білетів;
- випуском банкнот в обіг з метою кредитування господарства, держави, а також приросту офіційних золотих і валютних резервів;

- розвитком та розширенням в грошовому обороті безготівкових розрахунків при одночасному скороченні готівкових;
- посиленням державного регулювання грошового обороту в зв'язку з постійним порушенням базового принципу грошової системи – відповідності кількості грошей об'єктивним потребам економічного обороту, яке веде до інфляційного процесу.

4.2 Еволюція грошових систем

Грошові системи сформувались в XVI – XVII століттях з появою та затвердженням капіталістичного способу виробництва, хоча окремі елементи з'явилися в більш ранній період.

З розвитком товарно-грошових відносин та капіталістичного способу виробництва відбуваються суттєві зміни в грошовій системі.

Тип грошової системи визначається змістом її елементів та їх взаємодією, які обумовлюють тенденції розвитку та закономірності функціонування грошової системи.

Як елемент господарського механізму країни грошова система відображає властиву йому сукупність економічних відносин, в зв'язку з чим набуває характеру системи ринкового чи неринкового типу.

Неринкову грошову систему відрізняє наявність значних обмежень щодо функціонування грошей (талони, карткові системи розподілу тощо), використання адміністративних методів регулювання грошового обігу (раціонування видачі грошей, лімітування кредитів тощо), розмежування сфер готівкового та безготівкового обігу, заборони певних грошових операцій, здійснення контролю за грошовими операціями юридичних осіб та громадян тощо. В такій грошовій системі фактично порушуються її межі як форми організації обігу грошей, а регулювання безпосередньо поширюється на зміст грошових операцій. Такий тип грошової системи властивий адміністративно-командній економіці, якою була система управління економікою колишнього СРСР. Він обумовлює підлив самої природи грошей.

Грошову систему ринкового типу характеризує вільне функціонування грошей. Зберігаються лише певні обмеження проведення грошових операцій на рівні банків як елементу грошової системи країни. При цьому регулювання грошового обігу проводиться

шляхом використання економічних методів впливу на обсяг, динаміку та структуру грошової маси.

Історично системи металевого обігу реалізувались у формі біметалізму та монометалізму. На ранніх етапах розвитку капіталістичного виробництва грошова система, як правило, базувалась на біметалізмі.

При біметалізмі роль загального еквіваленту законодавче закріплювалась за двома металами, – як правило, золотом і сріблом. Відповідно до принципів регулювання співвідношення між золотими і срібними монетами виділяють три різновиди біметалізму:

– система паралельної валюти, за якої вище зазначене співвідношення встановлюється стихійно, на ринковій основі;

– система подвійної валюти, коли таке співвідношення визначається державою;

– система "кульгаючої" валюти, за якої один з видів монет карбується в закритому порядку.

Найпосплідовнішою формою біметалізму була система паралельної валюти. Однак вона створювала технічні труднощі у функціонуванні сфери обігу в зв'язку з наявністю та постійними коливаннями подвійної системи цін. Монометалізм – це грошова система, за якої тільки один вид металу виконує роль грошей. Найпоширенішим в історії був золотий монометалізм. Його найпосплідовнішою формою виступав золотомонетний стандарт.

Золотомонетний стандарт найбільше відповідав вимогам капіталізму періоду вільної конкуренції, допомагав розвитку виробництва, кредитної системи, світової торгівлі і вивезенню капіталу. Цей стандарт характеризується наступними загальними рисами:

– у внутрішньому обігу країни знаходиться повноцінна золота монета, а золото виконує всі функції грошей;

– дозволяється вільне карбування золотих монет для приватних осіб (звичайно на монетному дворі країни);

– неповноцінні гроші, що знаходяться в обігу (банкноти, металева розмінна монета), вільно та необмежене обмінюються на золоті;

– допускається вільне вивезення та ввезення золота та іноземної валюти і функціонування вільних ринків золота.

Функціонування золотомонетного стандарту потребувало наявність золотих запасів в центральних емісійних банках, які служать резервом монетного обігу, забезпечували розмін банкнот на золото, виступали резервом світових грошей.

Після закінчення Першої світової війни, в умовах розвитку загальної кризи капіталізму, жодна капіталістична держава не змогла здійснити стабілізацію своєї валюти на основі відновлення золотомонетного стандарту.

В ході грошової реформи 1924-1929 рр. повернення до золотого стандарту було проведено у двох урізаних формах – золото зливкового і золото девізного стандартів.

При золото зливковому стандарті, на відміну від золотомонетного, в обігу відсутні золоті монети та вільна їх чеканка. Розмін банкнот, як і інших неповноцінних грошей, проводиться тільки на золоті зливки. В Англії вартість стандартного зливку вагою в 12,4 кг дорівнювала 1700 фунтів стерлінгів, у Франції вартість зливку 12,7 кг дорівнювала 215 тисяч франків.

В Австрії, Німеччині, Данії, Норвегії та інших країнах був встановлений золото девізний (золотовалютний) стандарт, при якому також відсутні золоті монети та вільна чеканка. Обмін неповноцінних грошей на золото проводився за допомогою обміну на валюту країн із золото злитковим стандартом. Таким шляхом зберігався непрямий зв'язок грошових одиниць країн золото девізного стандарту із золотом. Підтримання стійкості курсу національної валюти здійснювалось методом девізної політики, тобто за допомогою купівлі та продажу національних грошей за іноземні в залежності від того, знижується чи підвищується курс національної валюти на ринках. Таким чином, при золото девізному стандарті валюти одних країн ставсь в залежність від валют інших.

В результаті світової економічної кризи 1929-1933 рр. золотий стандарт був скасований в усіх країнах світу (наприклад, у Великобританії в 1931 р., в США – 1933 р., у Франції – 1936 р.) і встановилася система нерозмінного банкнотного обігу.

Для системи паперово-грошового обігу характерна бюджетна емісія, яка може виступати у двох формах:

- 1) випуск грошових білетів державним казначейством;
- 2) покриття бюджетного дефіциту за рахунок кредитної емісії.

В обох випадках випуск грошей визначається не потребами обороту, а величиною бюджетного дефіциту, що відповідно до законів обігу паперових грошей викликає їх постійне знецінення. Регулювання грошового обороту в цих умовах вимагає здійснення заходів, спрямованих на оздоровлення фінансів та збалансування бюджету.

Система кредитного обігу – це випуск і рух грошових знаків, що виникають на основі кредиту. Кредитна емісія забезпечує еластичність грошового обігу, дає можливість, на відміну від бюджетної емісії, не тільки легко збільшувати, а й зменшувати кількість грошей в обігу. Це створює реальну можливість підтримання їх кількості на рівні об'єктивної потреби обігу. За загальними законами обігу грошей кредитна грошова система близька до металевої. Органами регулювання грошового обігу є банки.

ТЕМА 5. ІНФЛЯЦІЯ І ГРОШОВІ РЕФОРМИ

5.1 Сутність і види інфляції

5.2 Наслідки інфляції та антиінфляційна політика

5.3 Грошові реформи та методи їх проведення

5. 1 Сутність і види інфляції

Термін "інфляція" (від лат. Inflatio) буквально означає "здуття". Дійсно, фінансування державних видатків (наприклад, у періоди екстремального розвитку економіки в часи війн, революцій) за допомогою паперово-грошової емісії з припиненням розміну банкнот призводило до розширення грошового обігу та знецінення паперових грошей.

Сучасній інфляції притаманний ряд відмінних особливостей. Якщо раніше інфляція носила локальний характер, то зараз – всеохоплюючий; раніше вона охоплювала певний період, тобто мала періодичний характер, а зараз – хронічний; сучасна інфляція знаходиться під впливом не тільки грошових, а й не грошових факторів.

Таким чином, сучасна інфляція є наслідком дії багатьох факторів.

Необхідно розрізняти внутрішні та зовнішні фактори (причини) інфляції. Серед внутрішніх факторів можна виділити не грошові та грошові – монетарні. До грошових відносять кризу державних фінансів, а саме:

дефіцит бюджету, зростання державного боргу, емісія грошей, а також збільшення кредитних знарядь обігу внаслідок розширення кредитної системи, збільшення швидкості обігу грошей тощо.

Зовнішніми факторами інфляції є світові структурні кризи (сировинна, енергетична, валютна), валютна політика держав, спрямована на експорт інфляції в інші країни, нелегальний експорт золота, валюти.

Отже, інфляція як багатофакторний процес – це прояв диспропорційності у розвитку суспільного відтворення, що обумовлено порушенням закону грошового обігу. Таким чином, глибинні причини інфляції знаходяться як в сфері обігу, так і в сфері

виробництва, і дуже часто обумовлюються економічними і політичними відносинами в країні.

Головними не грошовими факторами інфляції в Україні є:

- криза планової господарської системи, яка проявляється в падінні виробництва, незбалансованості, диспропорційності економіки;

- неекономність виробництва, яка проявляється у витратному характері виробництва, низькому рівні продуктивності праці та якості продукції.

До основних грошових факторів інфляції відносять:

- лібералізацію цін в умовах відсутності ринку та конкуренції, що дало можливість монополістичним структурам заволодіти і й реалізацією товарної маси та диктувати ціни;

- дефіцит державного бюджету;

- кредитну експансію банків, яка мала невиробничий характер;

- доларизацію грошового обігу (значний приплив іноземної валюти збільшував ціни на товари та послуги);

- розпад "рубльової зони";

- вплив за межі країни валютної виручки підприємств та доходів громадян та інші фактори.

Таким чином, інфляція в Україні відрізняється від всіх інших. Це пояснюється умовами її розвитку (переходом від планово-адміністративної до ринкової економіки), високими темпами зростання цін тощо.

Розрізняють відкриту та подавлену інфляцію. Відкрита проявляється у збільшенні цін, подавлена – у виникненні дефіциту товарів та погіршенні їх якості. В умовах подавленої інфляції ціни контролюються державою, тому підвищений попит на товари виражається в появі розриву між попитом та пропозицією і, як наслідок, у відхиленні адміністративно-регульованої ціни рівноваги. Оскільки державна ціна є нижчою за рівноважну, зникають стимули для збільшення кількості та підвищення якості товарів. Наслідком цього є виникнення дефіциту та збільшення не грошових витрат споживачів.

Відкрита інфляція приймає різні форми: повзучу (коли ціни змінюються повільно – до 10% в рік), галопуючу (коли зростання цін набуває стрімкого характеру) і форму гіперінфляції (зростання цін

складає зазвичай більше 1000% на рік), яка призводить в кінцевому результаті до повного розладу грошового обігу.

В залежності від причин, які викликають інфляційні процеси, розрізняють інфляцію попиту та інфляцію витрат виробництва.

Інфляція попиту. Традиційно вона виникає при надмірному попиті. Попит на товари більший, ніж пропозиція товарів, в зв'язку з тим, що виробничий сектор не в змозі задовольнити потреби населення. Цей надлишок попиту призводить до зростання цін. Спостерігається наявність великої кількості грошей при малій кількості товарів.

Інфляція попиту може бути зумовлена:

– мілітаризацією економіки та збільшенням військових витрат. Військова техніка та військова продукція не функціонують на ринку, її придбає держава та направляє у запас. Гроші для обслуговування цієї продукції по суті не потрібні, оскільки вона не переходить із рук в руки;

– дефіцитом бюджету та зростанням державного боргу. Покриття дефіциту здійснюється або державними позиками, або емісією банкнот, що дає державі додаткові кошти, а отже, і додатковий попит;

– кредитною експансією банків. Розширення кредитних операцій банків та інших кредитних закладів призводить до збільшення кредитних знарядь обігу, які також створюють додаткові вимоги на товари та послуги;

– припливом іноземної валюти в країну, яка за допомогою обміну на національну грошову одиницю викликає загальне зростання обсягу грошової маси, а отже, і надлишковий попит.

Отже, інфляція попиту спостерігається тоді, коли зростання рівня цін відбувається під впливом загального збільшення сукупного попиту.

Інфляція витрат виробництва. Цю інфляцію розглядають зазвичай з позиції росту цін під впливом наростаючих витрат виробництва, перш за все росту витрат на заробітну плату.

Причинами такої інфляції є:

– зниження темпів зростання продуктивності праці, викликане циклічними коливаннями або структурними змінами у виробництві, що призводить до збільшення витрат на одиницю продукції, а отже, до

зменшення прибутку. У кінцевому результаті це відбивається на зниженні обсягу виробництва, скороченні пропозиції товарів та зростанні цін;

– розширення сфери послуг, поява нових видів з більшою питомою вагою зарплати та відносно низькою в порівнянні з виробництвом продуктивністю праці. Як наслідок виникає загальне зростання цін на послуги;

– підвищення оплати праці при певних обставинах в результаті активної діяльності профспілок, що контролюють номінальну заробітну плату. Компанії відповідають на таке зростання інфляційною спіраллю: підвищення заробітної плати викликає ріст цін та нове підвищення заробітної плати;

– високі непрямі податки (що включаються до ціни товарів), характерні для багатьох держав;

– загальний рівень витрат зростає.

Будь-яка сучасна система економіки інфляційна, і в ній діють фактори, що викликають як інфляцію попиту, так і інфляцію витрат.

Для оцінки та вимірювання інфляції використовують показник індексу цін, який характеризує співвідношення між купівельною ціною певного набору товарів та послуг ("споживчий кошик") для даного періоду з сукупною ціною ідентичної групи товарів та послуг у базовому періоді.

5.2 Наслідки інфляції та антиінфляційна політика

Інфляція здійснює негативний вплив на суспільство в цілому. Погіршується економічне становище: знижуються обсяги виробництва, оскільки коливання та зростання цін роблять непевними перспективи розвитку виробництва; відбувається перелив капіталу з виробництва в торгівлю та посередницькі операції, де швидший обіг капіталу та більше прибуток, а також легше ухилитися від сплати податків; розширюється спекуляція в результаті різкої зміни цін; обмежуються кредитні операції; зменшуються фінансові ресурси держави.

Основні форми боротьби з інфляцією – грошові реформи та антиінфляційна політика.

Грошова реформа – повне або часткове перетворення грошової системи, що здійснює держава з метою впорядкування та налагодження грошового обігу. Грошова реформа здійснюється різними методами (нуліфікація, реставрація, девальвація, деномінація) в залежності від економічного стану країни, ступеню знецінення грошей, політики держави.

Антиінфляційна політика – комплекс заходів державного регулювання економіки, спрямованих на боротьбу з інфляцією. Історично сформувались два основних шляхи такої політики: дефляційна політика (регулювання попиту) та політика доходів.

Дефляційна політика базується на методах обмеження грошового попиту через грошово-кредитний та податковий механізми шляхом зниження державних видатків, підвищення відсоткової ставки за кредит, посилення податкового пресу, обмеження грошової маси тощо.

Політика доходів передбачає паралельний контроль над цінами та заробітною платою шляхом повного їх заморожування або встановлення меж їх росту. За соціальними мотивами цей вид антиінфляційної політики застосовується рідко.

Варіанти антиінфляційної політики обираються в залежності від пріоритетів. Якщо ставилося завдання стримування економічного росту, то проводилась дефляційна політика, якщо метою було стимулювання економічного зростання, то перевага віддавалась політиці доходів. У разі, коли кінцевою метою було стримати інфляцію будь-якою ціною, – паралельно використовувались обидва методи антиінфляційної політики.

Індксація (повна або часткова) означає компенсацію збитків у результаті знецінення грошей.

Особливою формою боротьби з інфляцією, яку використовували деякі країни (Польща, Ізраїль) при галопуючій інфляції, є "шокова терапія". Суть її полягає в стимулюванні розвитку ринкових відносин, вільному ціноутворенні, відмові від регулювання цін і, як результат, в зниженні (на початковому етапі) життєвого рівня населення. Але як показала практика при правильному підході шокова терапія виправдує себе.

Особливості інфляційних процесів в Україні, Росії та інших країнах СНД передбачають спеціальні підходи до здійснення

ефективної антиінфляційної політики. В зв'язку з цим необхідно здійснювати:

- розробку та втілення в життя комплексних державних програм розвитку економіки, в першу чергу галузей і підприємств, які сприяють становленню конкурентного, високотехнологічного та наукомісткого виробництва;

- проведення послідовної антимонопольної політики та створення широкої мережі економічної інформації для підприємств;

- посилення стимулів виробничого накопичення, включаючи субсидії, що здатні підтримати процес накопичення коштів у підприємств та населення;

- зміну структури виробничих фондів з метою розширення виробництва товарів народного споживання, тобто створення умов для переливу капіталу з однієї до іншої галузі суспільного виробництва;

- стимулювання кредитної та інвестиційної діяльності банків та обмеження покриття дефіциту коштів за рахунок банківського кредиту;

- вдосконалення податкової системи; особливу увагу приділяють регулюючій ролі податків;

- створення умов для припинення імпорту інфляції. З цією метою забезпечити перетворення закордонних доларових запасів у товари виробничого призначення, які, потрапивши у нашу країну, були б в змозі пожавити інвестиційний процес;

- підвищення ефективності грошово-кредитної політики, яка повинна забезпечити тісний взаємозв'язок усіх елементів ринкового механізму товарно-грошових відносин.

Таким чином, мета антиінфляційної політики держави полягає в тому, щоб встановити контроль над інфляцією і досягти прийнятних її темпів для народного господарства. Важливим завданням в боротьбі з інфляцією є подолання економічного спаду, кризи неплатежів, зниження інвестиційної активності, формування стабільної ринкової інфраструктури.